

Juliet, Naked

Nog voor de zomer was ik een weekje in Londen. Op de terugweg gaf ik mijn laatste ponden uit in een WH Smiths op het internationale station St Pancras. Het is een prachtige kathedraal van baksteen en glas, die klassiek genoeg is om het gevoel te hebben dat je in twee eeuwen spoortraditie stapt, maar toch modern genoeg om de Eurostar een passend aankomststation te geven.

Toen de pockets die ik kocht, in de aanbieding bleken, hield ik toch nog geld over. Ik weifelde even, legde toen de dikke weekend-Guardian nog op de stapel. De verkoper legde daar weer een doosje chips bovenop. Toen ik uitlegde dat waarschijnlijk te duur was, wuifde hij dat weg: als ik zoveel kocht, kreeg ik die chips er gewoon bij.

Tussen de stapel zat ook 'Juliet, Naked', van Nick Hornby (vertaald als Juliet, naakt bij Atlas). In de trein bleek Hornby de auteur van 'High Fidelity' te zijn, de in 2000 verfilmde roman over een paar muzikfanaten die weigeren hun puberale fase te ontgroeien. In zekere zin is Juliet, Naked daar een vervolg op, alleen is de hoofdpersoon nu rond de veertig. Verder: nog steeds een muziekbobsessie, nog steeds een man die verantwoordelijkheden ontloopt, en zijn emoties slecht kan reguleren. Ik smul van dat soort verhalen.

Onlangs zag ik bijvoorbeeld 'Greenberg' in LUX. Ook al zo'n film over een man van begin 40, die ooit weigerde volwassen te worden en daar nu de wrange vruchten van moet plukken. Die film kent een paar rake observaties, maar vond ik te weinig ironisch om de bitterheid van het mislukte leven van de hoofdpersoon draaglijk te maken.

Dat is Hornby beter gelukt. Ik vond Juliet, Naked onderhoudend, scherp in de beschrijvingen van herkenbare dilemma's en ook nog eens grappig. Daar moet je blijkbaar Brits voor zijn, om dat te kunnen. Net als het bouwen van een station.